

הַחֵיט הַמְשַׁעֵם

הַחֵיט שָׁשׂוֹן הָיָה מְשַׁעֵם. הוּא אָהַב
מְאֹד לְתַפּוֹר, וְגַם יָדַע לַעֲשׂוֹת זֹאת
מְצִיָּן, אֲבָל רַב הַזְּמַן אֲנָשִׁים בִּקְשׁוּ
מֵמֶנּוּ רַק לְתַקֵּן בְּגָדִים שֶׁנִּקְרְעוּ אוֹ
לְקַצֵּר מְכַנְסִים שֶׁהָיוּ אַרְכִּים מְדִי.
יוֹם אֶחָד הֵכֵל הַשְּׂתַנָּה.

אִשָּׁה אַחַת הִגִּיעָה לְחֲנוּת שֶׁל הַחֵיט שָׁשׂוֹן
וּבִקְשָׁה מֵמֶנּוּ בִּקְשָׁה יוֹצֵאת דָּפֶן.

כְּתֹבוּ הַמְּשַׁף לְסַפּוֹר:

